

ת"פ (באר שבע) 12543-08-23 - מדינת ישראל -פמ"ד נ' אביחי סמני- בעצמו ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 12543-08-23 מדינת ישראל נ'
סמני(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט יובל ליבדרו

בעניין: המאשימה:

מדינת ישראל -פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד ליבת אזולאי

נגד

הנאשמים:

1.אביחי סמני-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד ליאור
רון
2.אושר אבייה-נדון

גזר דין לנאשם 1

מבוא

1. נאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (בצוותא חדא), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וגניבה של נשק, עבירות לפי סעיפים 380 + 382(א), 275 ו- 384א(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת ההסדר הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית וכל צד יטען לעונש באופן חופשי.

זאת, להבדיל מההסדר שגובש בעניינו של נאשם 2 במסגרתו עתרו הצדדים במשותף להטיל עליו עונש של 11 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים, הסדר אותו מצאתי לכבד כאמור בגזר הדין בעניינו של נאשם 2 מיום 6.3.2024. הגם שכך, יש לציין כי נאשם 2 לא הורשע בעבירה של גניבת נשק שבה הורשע הנאשם.

כתב אישום

3. מעובדות כתב האישום עולה כי בין הנאשמים קיימת היכרות מוקדמת. ביום 30.7.2023 סמוך

לשעה 18:00 שהו הנאשמים בחוף באשקלון (להלן: "החוף"). באותה העת ישב א' ח' (להלן: "המתלונן" או "נפגע העבירה") יחד עם אשתו (להלן: "האישה"), על המדשאה שבחוף, כשהוא נושא כחוק על גופו, באמצעות שרוך אבטחה, נשק -אקדח מסוג גלוק שבתוכו הייתה מחסנית תואמת ובה כדורים בקליבר 9 מ"מ.

נאשם 2 ניגש למתלונן וביקש סיגריה. המתלונן בתגובה אמר לנאשם 2 שהוא אינו מעשן. נאשם 2 חזר על בקשתו בשנית והמתלונן חזר על תשובתו. לאחר מכן פנה שוב נאשם 2 וביקש סיגריה, הפעם מהאישה, אך המתלונן אמר לו כי גם היא אינה מעשנת.

בהמשך למתואר, התיישבו הנאשמים על ספסל סמוך למתלונן ולאישה, פנו אליהם ובקשו מהם שיפסיקו לדבר עליהם, או בדומה לכך. המתלונן והאישה אמרו לנאשמים שהם לא מדברים עליהם והאישה אמרה למתלונן שיפסיק לדבר איתם. הנאשמים בתגובה, נעמדו מול המתלונן וזה נעמד אף הוא ואמר להם פעם נוספת שהוא לא מדבר עליהם.

הנאשמים החלו לתקוף את המתלונן בכך שנאשם 2 סטר לפניו של המתלונן, תפס בגופו והפיל אותו על הרצפה. בעודו שכוב על הרצפה, כשפניו כלפי הקרקע, בעט הנאשם מספר בעיטות לגבו ולישבנו של המתלונן.

כשהבחין הנאשם שהמתלונן נושא עליו נשק גמלה בליבו ההחלטה לגנוב את נשקו של המתלונן. הנאשם קרע את שרוך האבטחה אליו היה מחובר הנשק ונמלט כמספר מטרים מהמקום יחד עם הנשק כשנאשם 2 נמלט יחד איתו. האישה שהייתה עדה לאירוע האלימות צעקה לעזרה ומשהבחינה שהנאשמים נמלטים יחד עם הנשק של המתלונן, החלה לצעוק לעבר העוברים והשבים שהנאשמים חטפו את הנשק מהמתלונן.

ד' ג' ששמע את צעקות האישה, הבחין בנאשמים בורחים והחל לרוץ אחר הנאשם. לאחר מספר מטרים הצליח ד' ג' לתפוס את הנאשם, ומיד כשהגיע אליו תפס אותו ושאל "איפה האקדח?".

הנאשם בתגובה אמר אין שום אקדח והסיט את פניו לעבר החול. ד' ג' הסתכל לאותו מקום אליו הסיט הנאשם את פניו והבחין בנשק שגנב הנאשם.

בהמשך למתואר לעיל, עוברי אורח שהיו במקום רצו לעבר הנאשמים, תפסו אותם ועכבו אותם עד להגעת המשטרה שהוזעקה למקום.

בעקבות האמור הגיעו לחוף שוטר ופקחים. הנאשמים סירבו לשתף פעולה עם השוטר והפקחים ולמסור פרטים מזהים. לאחר תחקור ראשוני הודיע השוטר לנאשמים על מעצרם, אזק את ידו של הנאשם לידו של נאשם 2, הושיב אותם על ספסל והשגיח עליהם יחד עם הפקחים עד לבוא כוחות נוספים לחוף.

בעודם מחכים להגעת כוחות נוספים, החלו הנאשמים לצעוק ולהשתולל כדי למנוע את מעצרם, ובנוסף קיללו את הפקחים. השוטר והפקחים נאלצו להשתמש בכוח סביר והשוטר אזק את הנאשם ונאשם 2 גם ביד השנייה.

עם הגעת כוחות נוספים נאזקו הנאשמים בנפרד והובלו לתחנת המשטרה. בעת שהנאשם היה עצור בתא העצורים, איים הנאשם על השוטרים ששמרו עליו בכוונה להפחידם, על בכך שאמר לאחד השוטרים "אם היינו בחדר לבד בלי אף אחד הייתי שוחט אותך במכות" או בדומה לכך, ועל שוטר אחר בכך שאמר לו "אני יתפוס אותך בחוץ את הגרון את אוציא לך" או בדומה לכך וזאת בכוונה להפחידו.

כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל, עורפלה הכרתו של המתלונן לזמן קצר וכן נגרמו לו חבלות של ממש שמצאו את ביטוין בנפיחות וסימן כחול בשפה, אודם בעיניים, נפיחות, שפשופים, רגישות למגע וכאב בברך שמאל. כתוצאה מכך המתלונן מתקשה להניח משקל על רגל שמאל ומתהלך בצליעה. בנוסף לאמור סובל המתלונן מכאבים בגבו. המתלונן טופל באותו היום בבית חולים "סורוקה" ושחרר לביתו, לאחר קבלת טיפול.

יצוין, כי בעת הצגת ההסדר הצדדים הסכימו שאין מחלוקת שהנאשם (כמו נאשם 2) היה שיכור בזמן האירוע מושא כתב האישום.

תסקיר שירות המבחן

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 29, רווק, סיים 12 שנות לימוד, עבר תכופות בין מוסדות חינוך שונים, שירת כשנתיים בצה"ל, ריצה מספר עונשי מאסר בכלא צבאי בשל עריקות ושחרר על רקע אי התאמה, עבד בעבודות מזדמנות ושבועיים לפני מעצרו עזב את עבודתו בסופר מרקט על רקע סכסוך כספי.

הנאשם שיתף שהוא בן להורים גרושים וכי לאורך השנים עבר להתגורר לסירוגין אצל אביו ואמו בהתאם לטיב מערכת היחסים; גילה לדבריו קשיי הסתגלות במוסדות לימוד כצעיר יחיד ממוצא אתיופי; משתמש בסמים מגיל צעיר וצורך אלכוהול באופן יומיומי לעיתים עד אובדן הכרה; עבר פעמיים התקף פסיכוטי על רקע שימוש בסמים ואושפז בבית חולים פסיכיאטרי (פעם אחת בכפיה ופעם אחת ביוזמתו); אובחן כחולה סכיזופרניה אך מתנגד לאבחנה זו; היה מעורב באירועים אלימים באופן תדיר וכיום הוא מבין שהתנהלותו האלימה ומעורבותו בפלילים נובעת מהתמכרותו לחומרים ממכרים.

באשר לעבירות בהן הורשע לרבות עבירת האלימות כלפי השוטרים מסר הנאשם כי פעל תחת השפעת אלכוהול, כי אינו זוכר את רוב האירוע, כי הוא משוכנע שלא הוא זה שיזם את האירוע ולהערכתו חש התגרות מצד המתלונן. הגם שכך הנאשם מסר כי הוא חש בושה על אופן התנהלותו והוסיף כי במהלך העימות עם המתלונן ביקש את סליחתו.

שירות המבחן התרשם שהנאשם עשה מאמץ לאורך השנים להשתלב באופן תקין במסגרות הלימודיות והתעסוקתיות על אף הקשיים איתם התמודד.

לצד זאת ההתרשמות היא שהנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו, כי ישנו חוסר בהירות באשר למידת האחריות בשל טענתו לאובדן זיכרון, כי הוא מתייחס למעשיו באופן כללי ומשליך את התנהלותו על השפעה של חומרים ממכרים או התגרות של המתלונן, כי הוא התקשה לתפקד ברצף באופן תקין במסגרות השונות, כי הוא מתנהל באופן פוגעני ואלים ללא מטרה מוחשית אלא לצורך בידור עצמי או חיזוק תחושת עוצמה וחיזוק בטחונו ודימויו העצמי, כי הוא עושה שימוש אינטנסיבי בחומרים ממכרים שמעצימים את מאפייניו האלימים, כי הוא סובל מהתפרצות מחלת סכיזופרניה לפרקים, כי הוא היה בגילופין בעת ביצוע העבירות אך הוא מודע להתנהגותו האלימה גם בעת צריכת אלכוהול, כי קיים רכיב של תכנון באופי הבילוי כך שכלל אינטראקציות שהתפתחו לעימותים אלימים, כי הוא אינו מגלה אמפטיה לנפגעים, אינו עורך בחינה אמיתית להתנהלותו וכי לאורך השנים לא ערך ניסיון אמיתי לשינוי בהתנהלותו.

שירות המבחן התרשם עוד מקיומה של נזקקות טיפולית ובחן העניין עם הנאשם ועם אביו שהוצע כערב מגבה למסגרת טיפולית, ואולם בסופו של התסקיר לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. זאת, הן לנוכח כך שהנאשם מבטא מוכנות ראשונית לטיפול בתחום ההתמכרויות בלבד ללא התייחסות לבעייתיות בהתנהלותו האלימה; הן לנוכח כך שהנאשם לא ניצל את מעצרו הממושך לבחינה מעמיקה של התנהלותו; הן לנוכח כך שהערב המגבה שהוצע לא נמצא מתאים לתפקיד זה משום שהוא יתקשה לזהות גורמי סיכון של הנאשם ויתקשה להציב לו גבולות; והן, בעיקר, לנוכח הקושי של הנאשם לשהות בקהילה סגורה המחייבת אינטראקציה אינטנסיבית עם מטופלים ואנשי צוות לנוכח דפוסיו האלימים, מעורבותו החוזרת באירועי אלימות וקשייו להציב גבולות המהווים סיכון להתנהלות פוגענית של הנאשם כלפי אנשי צוות ומטופלים בקהילה.

שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית של מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

הצהרת נפגע עבירה

5. מתצהיר נפגע העבירה שהוגש עולה כי ביום 30.7.2023 בשעות הערב יצא זה עם אשתו לפיקניק בחוף הים לאחר שחגג עם בני משפחתו את יום הולדתו. נפגע העבירה שיתף כי יום שהיה אמור להיות נעים הפך לסיט נוראי לאחר שהותקף בברוטאליות ובאכזריות על-ידי הנאשמים והוכה על-ידם ללא רחם בבעיטות גם לאחר שאיבד את הכרתו ולקול תחינותיה וצרחותיה של אשתו שהייתה בטוחה שהם יהרגו אותו.

נפגע העבירה הוסיף, כי לאחר שהכרתו שבה אליו הבחין שנשקו שנמצא אצלו ברישיון נעלם וביקש מהאנשים שהתקהלו לחפש את הנשק אצל הנאשמים ואכן הנשק נמצא והוחזר אליו.

נפגע העבירה מסר כי כתוצאה מהאלימות שחווה נגרמו לו נזקי גופניים, כי ברך שמאל שלו נפגעה והוא חזר להליכה רק בחלוף חודש, כי נגרמו לו נפיחות בפנים וכאבי ראש כתוצאה מהחבטות.

נפגע העבירה ביקש להחמיר בעונשם של הנאשמים.

יובהר, כי מקום שבו לא קיימת חפיפה בין התיאור שמסר נפגע העבירה בהצהרתו לבין עובדות כתב האישום, בית המשפט נסמך בגזר הדין על עובדות כתב האישום.

טיעוני הצדדים

6. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר ועתרה להטיל על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר (בשונה מהמתחם והעונש לו טענה בטיעוניה בכתב), מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלונן והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

יצוין, כי בטיעון לעונש בכתב טענה המאשימה למתחם עונש הולם אחר ומחמיר מזה שלו טענה בדיון, וזאת במנותק מהטיעון בכתב שהתייחס גם לתיק אחר ששקל הנאשם לצרף, ואשר לבסוף נמנע מלצרפו, ולבקשת המאשימה ומטבע הדברים לא תינתן לו כל התייחסות.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לרבות לכך שלא קדמה התגרות מצד המתלונן לאלימות הנאשם, לכך שהעבירות בוצעו בצוותא חדא, לפער הגילאים בין הנאשמים למתלונן, לחבלות שנגרמו למתלונן ולגניבת נשקו על כל המשתמע מכך.

המאשימה הפנתה בנוסף לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים ולהעדר היענותו של הנאשם לקחת חלק בהליך שיקומי. בעניין זה הפנתה להערכה של שירות המבחן על אודות כך שקיימת מידת מסוכנות גבוהה מצד הנאשם להישנות עבירות אלימות כמו גם להמלצתו להטיל על הנאשם ענישה מוחשית.

המאשימה צרפה לטיעוניה את תסקיר נפגע העבירה, תמונות של נפגע העבירה ופסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

7. **ב"כ הנאשם** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר ועתר לעונש של 19 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. ב"כ הנאשם עתר לכך שהעיצומים הכספיים יהיו מינוריים לנוכח נסיבות ביצוע העבירות.

ב"כ הנאשם טען כי נאשם 2 הוא מחולל האירוע, הוא זה שפנה בדברים למתלונן והוא זה שהחל בתקיפתו; כי האלימות המיוחסת לנאשם מסתכמת במספר בעיטות לגבו ולישבנו של המתלונן; כי החבלות שנגרמו למתלונן מיוחסות לנאשם מכוח ביצוע בצוותא, היינו שהנאשם לא גרם במישרין לחבלות של המתלונן; כי אין מדובר באירוע מתוכנן משום שהנאשם לא הגיע במטרה לתקוף את המתלונן או במטרה לגנוב לו את הנשק; כי הנאשמים היו תחת השפעת אלכוהול; כי הנאשם לא עשה שימוש בנשק ולא איים באמצעותו; כי הנאשם נתפס לאחר זמן קצר ללא הנשק מה שמלמד על כך שהוא השליך את הנשק לפני שנתפס ולכך שהנזק והחבלות שנגרמו למתלונן הם ברף הנמוך.

ב"כ הנאשם הפנה בטיעונו גם להנחיות פרקליט המדינה בעניין מדיניות ההחמרה בענישה בעבירות נשק, מדיניות שעבירה של גניבת נשק הוחרגה ממנה, החרגה שקיימת בתיקון לחוק העונשין שקבע עונש מזערי לעבירות נשק השונות אך לא לעבירה של גניבת נשק.

ב"כ הנאשם עתר לתת משקל לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי ולכך שזה נעדר סביבה, ועם שחרורו יצטרך לנסות לשקם את חייו באופן עצמאי ובסיוע שירותי הרווחה.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

8. **הנאשם** אמר את דברו. הנאשם מסר שהוא אדם נורמטיבי שקם בבוקר והולך לעבוד, כי הוא לא חי בעולם הפשע, כי "נקלע לסיטואציה" לאחר שירד לחוף לבלות, כי הוא צרך אלכוהול וטופל בבית חולים בגיל צעיר אך לא לקח כדורים, כי ביקש מקצינת המבחן להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרות לאלכוהול אך זה לא קרה. הנאשם מסר כי לא התכוון לבצע את העבירות וכי הוא מתחרט על מעשיו, כי הוא עצור כ-10 חודשים, כי הוא מבין לאן צריכת האלכוהול הובילה אותו, כי הוא רוצה חופש וכן ש"זה לא חיים בבית הסוהר".

דין והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 24 חודשי מאסר ל-42 חודשי מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת, כפי שאפרט להלן.

10. בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על שלומו, שלמות גופו, בטחונו וכבודו של המתלונן.

בעבירה של גניבת נשק פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על קניינו של המתלונן ושמירה על ביטחון הציבור והסדר הציבורי.

בעבירה של הפרעה לשוטר פגע הנאשם בערכים של שמירה על יכולתם של נציגי אכיפת החוק למלא

את תפקידם ובהגנה על שלטון החוק.

11. ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שנגנב או הוחזק באופן לא חוקי יימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 5220/09 **עוואודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו,) התייחס בית המשפט העליון לחומרה שבעבירות הנשק:

"[...] נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר "מחזה שבמערכתו הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה [...]"

בית המשפט העליון התייחס לא אחת לצורך בענישה מרתיעה על מנת למגר את תופעת האלימות על כל גווניה שפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל. לעניין זה ראו למשל דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.08.2007), פסקה 10:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה"

וכך גם בע"פ 6274/05 **עבד אלראזק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.09.05):

"המחוקק רואה בחומרה ביצוע מעשי תקיפה הגורמת חבלה ממשית, כאשר שניים או יותר חברו לביצוע המעשה, שאז נקבע כפל עונש מזה הקבוע לעבירה כאשר היא מתבצעת על-ידי אדם בודד [...]. פתרון של סכסוכים, כאלה ואחרים, באמצעות מעשה בריונות, הינו תופעה חמורה, ויש לעקרה מן השורש. על בית המשפט לתרום את חלקו לביעור מעשי אלימות, על-ידי הטלת עונשים מחמירים ומרתיעים"

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא לא מבוטלת. הנאשם ושותפו לכתב האישום תקפו את המתלונן וגרמו לו בצוותא חדא חבלות, הכל ללא סיבה ולעיני אשתו של המתלונן בחוף ציבורי. הנאשם גם ניצל את ההזדמנות וגנב למתלונן שהיה שרוע על הקרקע את הנשק האישי שלו והחל להימלט מהמקום.

הגם שכך, נתתי דעתי שהחבלות שנגרמו למתלונן אינן מן החמורות ולכך שהנשק שגנב הנאשם נתפס בחלוף מספר שניות והוחזר למתלונן.

13. באשר לנסיבות ביצוע העבירות יש לתת משקל לנזק הפיזי שנגרם למתלונן (נפיחות וסימן כחול בשפה, אודם בעיניים, נפיחות, שפשופים, רגישות וכאב בברך שמאל, כאבים בגב, הליכה עם צליעה וערפול הכרה לזמן קצר); לנזק הנפשי ולמצער רגשי שנגרם למתלונן; לנזק הנפשי ולמצער רגשי שנגרם לאשת המתלונן; לנזק שעלול היה להיגרם מהתקיפה עצמה או אם בלהט הדברים היה נעשה שימוש בנשק; לכך שהתקיפה הייתה ללא כל סיבה ממשית, ללא היכרות מוקדמת בין המתלונן לנאשמים וללא שקדמה לה כל התגרות מצד המתלונן או אשתו; לאופי הברוטאלי והאכזרי של התקיפה; לכך שהנאשם תקף את המתלונן במספר בעיטות, לרבות בגבו, עת זה כבר היה שכוב על הארץ כשפניו כלפי הקרקע והוא לא יכול להתגונן; לפער הכוחות בין המתלונן לנאשמים הן לנוכח פער הגילאים והן בהינתן כך שהתקיפה בוצעה על-ידי שניים בצוותא חדא; לפגיעה בכבודו של המתלונן ולהשפלתו עת הותקף לעיני אשתו במקום ציבורי; לפגיעה בקניינו של המתלונן; לכך שמדובר בגניבה של נשק קטלני; לכך שהנאשם (כמו שותפו) סירב לשתף פעולה עם שוטרים שהוזעקו למקום, צעק, השתולל, קילל מפקחים עד אשר היה צורך להשתמש כנגדו בכוח סביר ולאזקו, כאשר גם בתחנת המשטרה לא נרגע ואיים על שוטרים ששמרו עליו.

לצד זאת יש לתת משקל לכך שהתקיפה בוצעה באופן ספונטאני וללא תכנון מקדים ולכך שגניבת הנשק הייתה אגב התקיפה ולא תוכננה מבעוד מועד; לכך שנאשם 2 הוא זה שפנה וביקש מספר פעמים סיגריה מהמתלונן ומאשתו ובהמשך הוא זה שהחל בתקיפת המתלונן בכך שסטר לו על פניו והפילו ארצה; לכך שלא נעשה שימוש בתקיפה בנשק קר או חם; לכך שהעבירות בוצעו כשנאשם היה בגילופין; לכך שהנשק נגנב לפרק זמן קצר במיוחד, של שניות ספורות, עד אשר הנאשם השליך אותו מספר מטרים מהמקום בו הוא נגנב וזה נתפס והוחזר על אתר למתלונן; ולכך שהחבלות שנגרמו למתלונן אינן בדרגת חומרה גבוהה במיוחד.

ב"כ הנאשם טען כי אין מקום להחמיר עם הנאשם לנוכח העובדה שזה הורשע בעבירה של גניבת נשק, עבירה שלא זכתה להתייחסות מחמירה כמו יתר עבירות הנשק כמפורט לעיל.

אכן, כפי שציין ב"כ הנאשם העבירה של גניבת נשק אינה מנויה על עבירות הנשק שלצידן נקבע עונש מזערי. הגם שכך, ואף שעבירה זו ממוקמת בפרק של עבירות הרכוש ולא בפרק של עבירות הנשק, סבורני שלא יהיה זה נכון להתייחס לעבירה זו במנותק מהמגמה המחמירה בענישה ביחס לכלל עבירות הנשק. הסיכון הטמון לציבור מגניבת נשק הוא דומה לזה הקיים בעבירות של נשיאת נשק והחזקת נשק. על כך ניתן ללמוד, בין היתר, מגיבושה של עבירה חדשה - גניבת נשק ומהעונש החמור שנקבע לצדה של עבירה זו - עונש של 10 שנות מאסר - בתיקון לחוק שנעשה אך לפני מספר שנים.

במסגרת הצעת החוק לעבירה זו "הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 135) (גניבת נשק),

"סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), קובע עונש של שלוש שנות מאסר לעבירת הגניבה, אלא אם כן נקבע לעבירה "עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב"; סעיף 384א לחוק העונשין קובע עבירות של גניבה בנסיבות מחמירות, שהעונש עליהן הוא ארבע או שבע שנות מאסר. מוצע לקבוע שגם גניבת נשק תהיה עבירה של גניבה בנסיבות מיוחדות, ושהעונש עליה יהיה עשר שנות מאסר. כיום, כתבי אישום המוגשים במקרים של גניבת נשק כוללים אישומים על עבירה של החזקת נשק שלא כדין, נשיאתו או הובלתו, לפי סעיף 144(א) או (ב) לחוק העונשין, נוסף על עבירת הגניבה. לפי סעיף זה, העונש על החזקה של נשק בלא רשות כדין והעונש על נשיאה או הובלה של נשק בלא רשות כדין הוא שבע או עשר שנות מאסר, בהתאמה. העבירות לפי הסעיף האמור מבטאות את הפגיעה בערך המוגן של חיי אדם באמצעות הפצת נשק המוחזק או מובל בלא רישיון. הצעת החוק נועדה להגן על הערך של חיי אדם שנשקף להם סיכון בעצם גניבת הנשק ולהגביר את ההרתעה מפני ביצוע עבירה זו..."

14. מנעד הענישה בעבירות שבהן הורשע הנאשם הוא רחב ומגוון, והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו ובעברו הפלילי של הנאשם אך תלוי הוא בעיקר בנסיבות ה"מעשה", ובכללן בחומרת העבירות, באופי האלימות, בשאלה האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, בשאלה האם העבירות בוצעו בצוותא עם אחרים, באופי החבלות ובנזק הגופני שנגרם, ברקע ובמניע לאלימות, בשאלה האם מדובר באירוע מתוכנן או בפרץ אלימות ספונטאני, בסוג הנשק שנגנב, במשך הזמן שהנשק הוחזק, במניע שבגינו נגנב הנשק וכיוצ"ב נתונים שמייחדים את האירוע ומשליכים על חומרתו.

בענייננו ישנו שילוב ייחודי של עבירה הקשורה בנשק עם עבירת אלימות ועבירה של הפרעה לשוטר. קשה למצוא ענישה נוהגת המתייחסת לשילוב עבירות שכזה.

הסקירה שתערך להלן תתייחס לעבירה הקשורה בנשק, ואולם חשוב להבהיר כי גם בעבירות אלימות בנסיבות דומות לאלו שבענייננו עונשי מאסר בפועל, ולא לתקופה של חודשים ספורים, הם מקובלים, ובנסיבות חריגות גם בעבירה של הפרעה לשוטר הוטלו עונשי מאסר.

כאמור, העבירה של גניבת נשק הוכנסה לספר החוקים רק בשנת 2018 ועל כן הפסיקה הנוהגת בעבירה זו היא דלה באופן יחסי, ומכאן שניתן להתייחס גם לענישה נוהגת בעבירה קרובה של נשיאת נשק, כפי שהצדדים עצמם עשו.

אחר הערות פתיחה אלו אציין, כי מודע אני להבדלים שבין נסיבות העושה והמעשה במקרים

שיוזכרו להלן לבין הנסיבות שבענייננו, ולהבדלים אלה יינתן המשקל המתאים.

בע"פ 6620/20 אשקור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.9.2020), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של גניבת נשק ונשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר לאחר שהמאשימה הגבילה עצמה במסגרת הסדר שהוצג לפני הערכאה הדיונית לעונש של 18 חודשי מאסר. במקרה זה גנב הנאשם אקדח מתוך תיק שהיה בתא מטען פתוח של רכב חונה ולאחר מספר ימים הוביל הנשק עם אחר למחנה פליטים שם הסתיר האחר את האקדח.

בת"פ (מחוזי-מר'-לוד) 39941-11-19 מדינת ישראל נ' אילה (פורסם בנבו, 9.3.2021) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של גניבת נשק עונש של 18 חודשי מאסר. זאת, לאחר שמצא לחרוג במידה מסוימת ממתחם העונש ההולם שקבע (בין 20 ל-44 חודשי מאסר) מטעמי שיקום.

במקרה זה גנב הנאשם אקדח מגופו של מאבטח בעת קטטה שהייתה במועדון בו עבד המאבטח. הנאשם נסע עם האקדח לביתו ובבוקר למחרת החזיקו כשהוא מוסלק ובתוכו מחסנית עם 15 כדורים.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם והעמיד את עונשו על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בשל הלך שיקום מוצלח וממושך של כשנתיים ימים (ע"פ 2780/21 אילה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.2.2022)).

בת"פ (מחוזי-ים) 20387-03-23 מדינת ישראל נ' אבו עלי (פורסם בנבו, 14.4.2024) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של גניבת נשק וסחר בנשק עונש של 36 חודשי מאסר. במקרה זה גנב הנאשם את אקדחו של המתלונן, שהחזיק באקדח מתוקף עבודתו כפקח בעיריית ירושלים, מתוך ביתו בעת ששהה בביתו. בהמשך מכר את האקדח בתמורה לסכום כספי וסמים.

בע"פ 2101/21 טוביה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.7.2021) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק מסוג אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית תואמת וארבעה כדורים אותם השליך במהלך המלטות משוטרים והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר.

בע"פ 761/07 מדינת ישראל נגד אדרי (פורסם בנבו, 22.2.2007) נידון עניינו של נאשם שעוכב לבדיקה עת היה ברכבו, ונמצאו עליו אקדח, מחסנית ותחמושת עטופים, ואשר הוטל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בבית המשפט המחוזי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ובית המשפט העליון הכפיל את תקופת המאסר ל-24 חודשים.

בע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.12.2011), נדחה ערעורו של נאשם שנתפס במסגרת חיפוש שגרתי לאחר שהסליק ברכב בו נסע אקדח, מחסנית טעונה בכדורי אקדח וקופסאות עם כדורי אקדח. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי, וזאת למרות שלא נעשה שימוש בנשק ולא הייתה כוונה לעשות בו שימוש.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

כך למשל צרפה **המאשימה** את ת"פ (מחוזי-י-ם) 67356-12-21 **מדינת ישראל נ' גסאן** (פורסם בנבו, 19.12.2022) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בגניבת אקדח ומחסנית עם כדורים וציוד נוסף מרכבו של המתלונן עונש של 32 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי-י-ם) 67356-12-21 **מדינת ישראל נ' עדווין** (פורסם בנבו, 19.12.2022) גזר בית המשפט המחוזי על הנאשם שהורשע בעבירות של גניבת נשק וגניבה מרכב עונש של 32 חודשי מאסר. במקרה זה גנב הנאשם אקדח שבתוכו מחסנית עם כדורים מתוך רכבו של המתלונן, נרתיק אקדח, טלפון נייד ו-170 ₪. את שגנב לקח למקום עבודתו הסמוך ואת האקדח הטמין בחור בקיר.

בע"פ 7971/23 **אגבריה ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.5.2024) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם 2 וקיבל מנגד את ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על נאשמים שהורשעו בעבירה של נשיאה והובלה של נשק בצוותא והעמיד את עונשם על 32 חודשי מאסר חלף 14 חודשי מאסר שהוטלו על נאשם 1 ו-24 חודשי מאסר שהוטלו על נאשם 2. במקרה זה הובילו הנאשמים ברכב תת מקלע מאולתר טעון במחסנית עם כדורים.

ב"כ הנאשם צרף למשל את ע"פ 7787/99 **סברי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.4.2000) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, קשירת קשר לפשע והחזקת סם לשימוש עצמי והותיר על כנו עונש של 9 חודשי מאסר. בית המשפט העליון ציין כי נעשה עם הנאשם חסד בעסקת הטיעון ובעונש שהוטל עליו. במקרה זה החזיק הנאשם באקדח והסכים למכור אותו לאחר.

למותר לציין כי פסק דין זה ניתן לפני קרוב ל-25 שנים, היינו הרבה לפני מגמת החמרה בענישה בעבירות הנשק שהפכו זה מכבר מכת מדינה;

את ע"פ 7704/00 **ג'אבר ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.1.2001) בו דחה בית המשפט את ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירות של נשיאת נשק, ירי באזור מגורים וניסיון

חבלה מחמירה והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. במקרה זה נשא נאשם 1 אקדח ויחד עם אחרים ירד מהרכב בו שהו והגיעו לרכבם של המתלוננים לאחר שאחד מהמתלוננים ירה לעברם. נאשם 1 והאחרים ניפצו את שמשות רכב המתלוננים, משכו החוצה את אחד המתלוננים, לקחו ממנו את נשקו, ירו לעבר רגליו ופגעו בו, ומשנפל המשיכו לחבוט בו באמצעות אלות וצינורות וגרמו לו לחבלות של ממש.

גם עונש זה שהוטל על אותו מערער לפני למעלה מ-20 שנים, לא מתיישב עם הענישה הנוהגת בשנים האחרונות בעבירות הנשק;

את ע"פ 5807/20 **שיבלי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.12.2020) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעור הנאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק ותחת עונש של 12 חודשי מאסר הטיל עונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. זאת, הן לנוכח העובדה שבכתב האישום לא פורטו נסיבות ביצוע העבירה והן לנוכח חריגה ממתחם העונש ההולם שהיה לה מקום במקרה זה בשים לב לנסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם.

את ת"פ (מחוזי-מר'-לוד) 25902-05-16 **מדינת ישראל נ' קשקוש** (פורסם בנבו, 24.4.2017) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של נשיאת נשק והחזקת נשק עונש של 12 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם רכש אקדח עם מחסנית וכדורים שנגנבו והחזיקם בביתו, כשהוא נושא אותו על גופו כל יום בדרכו לעבודה. עונש זה הוטל לאחר שבית המשפט מצא לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.

15. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי; לפגיעה בחירות שחוהה הנאשם עד כה; לגילו הצעיר; לכך שהוא נעדר עבר פלילי; למצבו הרפואי והנפשי ולפגיעה של העונש בו ובמשפחתו.

אציין, כי השילוב שבין מחלת הנפש של הנאשם לבין היותו בגילופין בעת האירוע משליך על מידת האשם של הנאשם ובתורה זו משליכה גם על העונש שיוטל עליו, מעבר לשאלת המתחם. עוד אציין, בהקשר של מחלת הנפש של הנאשם, כי נתתי משקל לקושי שזו מקימה לריצוי עונש של מאסר, וודאי לתקופה לא קצרה.

לצד כל האמור, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן מקיומה של מסוכנות אצל הנאשם ולהמלצתו להשית ענישה מוחשית ומרתיעה.

בנסיבות אלו, ומקום בו הנאשם לא השתלב בהליך שיקומי, נדמה שיש מקום לתת משקל לשיקול הרתעת היחיד. זאת, לצד הצורך לתת משקל לשיקול הרתעת הרבים, הרלוונטי לגזרה זו של עבירות.

16. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 26 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע או עבירת נשק.

6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון כלפי שוטר או עובד ציבור, או עבירה של הפרעה לעובד ציבור או עבירה של הפרעה לשוטר.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 18 חודשים מהיום.

ד. פיצוי למתלונן - ע"ת 1 בסך של 2,500 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 12 חודשים מהיום. כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ב' תמוז תשפ"ד, 08 יולי 2024, במעמד הצדדים.